

ประโยค ป.ธ. ๘

แปล ไทยเป็นมคร

สอบ วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๖๓

๑. ขึ้นชื่อว่า ผลกรรม ใคร ๆ ก็ไม่บังอาจห้ามได้ ๆ ก็ บรรดาภิกษุเหล่านั้น ถึงภิกษุผู้ยังเป็นปุถุชนก็มี เป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระชีนาสพก็มี ๆ ในภิกษุเหล่านั้น ภิกษุทั้งหลายผู้เป็นพระชีนาสพ ไม่มีการถือปฏิสนธิ พระอริยสาวกทั้งหลายนอกนี้ เป็นผู้มีความแน่นอน คือ มีสุคติเป็นที่ไปในเบื้องหน้า คติของภิกษุผู้ยังเป็นปุถุชนทั้งหลายไม่แน่นอน ๆ คราวนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงดำริว่า ภิกษุเหล่านี้กลัวต่อมรณภัย(รักตัวกลัวตาย) เพราะความรักด้วยอำนาจแห่งความพอใจในอัตภาพ จักไม่สามารถชำระคติให้บริสุทธิ์ได้ เอาเถิด เราจะแสดงอสุกถาเพื่อละความรักด้วยอำนาจแห่งความพอใจแก่เธอเหล่านั้น เธอเหล่านั้น ครั้นได้ฟังอสุกถานั้นแล้ว จักทำการชำระคติให้บริสุทธิ์ได้เพราะเป็นผู้ปราศจากความรักด้วยอำนาจแห่งความพอใจในอัตภาพแล้ว จักถือปฏิสนธิในสวรรค์ การบรรพชาในสำนักของเราจักเป็นประโยชน์แก่เธอเหล่านั้น ด้วยลักษณะอย่างนี้ ๆ เพราะเหตุนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงแสดงอสุกถาด้วยมุ่งถึงพระกรรมฐานเป็นใหญ่ เพื่ออนุเคราะห์แก่ท่านเหล่านั้น มิใช่ด้วยพระประสงค์ในการพรรณนาถึงคุณแห่งความตาย ๆ ก็แลครั้นทรงแสดงแล้ว พระองค์ได้มีพระดำริอย่างนี้ว่า ถ้าภิกษุทั้งหลาย จักพบเห็นเรา ตลอดถึงเดือนนี้ เธอเหล่านั้น ก็จักมารายงานเราว่า วันนี้ ภิกษุมรณภาพไปรูปหนึ่งแล้ว วันนี้มรณภาพไป ๒ รูปแล้ว ฯลฯ วันนี้มรณภาพไป ๑๐ รูปแล้ว ก็แล ผลกรรมนี้เรา หรือใครอื่น ไม่สามารถจะห้ามได้ เรานั้นแม้ได้ฟังเหตุการณ์นั้นแล้ว จักทำอะไรได้ จะมีประโยชน์อะไรแก่เราด้วยรับฟังเรื่องที่หาประโยชน์มิได้ มีแต่ความเสียหายย่อยยับ เอาละ เราจักเข้าไปยังสถานที่ที่ภิกษุทั้งหลายไม่พบ เพราะเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้า จึงตรัสอย่างนี้ว่า ภิกษุทั้งหลาย เราปรารถนาจะปลื้มคนสักถึงเดือน อย่าให้ใครไปหาเรา นอกจากภิกษุผู้บำเพ็ญสมาธิเข้าไปให้รูปเดียว ๆ ส่วนอาจารย์ท่านอื่น ๆ กล่าวว่า พระพุทธเจ้า ตรัสอย่างนี้ ทรง

ปลีกพระองค์ออกไป เพื่อหลีกเลี่ยงเสียงตำหนิเตียนผู้อื่น ๆ ขำว่า จัก(มี) คนพวกอื่น พูดว่าร้ายพระผู้มีภาพเจ้าว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นี้ เป็น พระสัพพัญญู ทั้งทรงปฎิญาณอยู่ว่า เรา เป็นผู้หมุนวงล้อแห่งพระสัทธรรม อันประเสริฐให้เป็นไป(แต่)ไม่สามารถจะห้ามสาวกทั้งหลายแม้ของพระองค์ ผู้วานกันและกันให้ฆ่ากันอยู่ โฉนจักสามารถห้ามบุคคลอื่นได้แล้ว ในคำว่า รายนัน บัณฑิตทั้งหลาย จักกล่าวได้ได้ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงชวนชวาย ในการปลีกพระองค์ออกมา หาทรงทราบถึงเรื่องราวที่เป็นไปนี้ไม่ (จะหา)ใคร สักคน แม้ที่จะทูลบอกพระองค์ให้ทรงทราบ ก็ไม่มี ถ้า(จะ)ฟังทรงทราบไซ้ร้ แน่นอนละพระองค์ ก็จะต้องทรงห้าม ๆ แต่ เพียงข้อที่เป็นพระประสงค์ ข้อแรกนี้แล ย่อมเป็นเหตุในคำนี้ได้ ๆ

๒. สองบทว่า อติณฺเณ ตาเรติ ความว่า ท่านช่วย(สงเคราะห์)ส่งพวก คนที่ยังข้ามไม่พ้น ให้ข้ามพ้น คือช่วยเปลื้องให้พ้นจากสงสาร ด้วยการปลง เสียจากชีวิตนี้ ๆ ได้ยินว่า เทวดาผู้โง่เขลาเบาปัญญาตนนั้น มีลัทธิดังนี้ว่า บุคคลทั้งหลาย ผู้ยังไม่ตาย ชื่อว่ายังไม่พ้นจากสงสาร ผู้ที่ตายแล้ว(เท่านั้น) จึงพ้นได้ ๆ เพราะฉะนั้น เทวดา ซึ่งเป็นผู้มีลัทธิอย่างนั้นเหมือนชนชาวป่า ผู้จะเปลื้องตนพ้นจากสงสาร ฉะนั้น ชักชวนแม้มีคัลลัททิกะนั้นไว้ใน การให้ช่วยปลงเสียจากชีวิตนั้น จึงกล่าวอย่างนั้น ๆ ครั้งนั้นแล นายมีคัลลัททิกะ สมณกุฎกั แม้จะเกิดเร่าร้อนใจอย่างเหลือแสนถึงเพียงนั้นก็ตาม ครั้นได้เห็น อานุภาพของเทวดานั้นแล้ว ก็ตัดสินใจว่า เทวดาตนนี้ พูดอย่างนี้ ประโยชน์ จะพึงเป็นอย่างนี้ แน่แท้ทีเดียวละ จึงตบปากรับคำเป็นต้นว่า นัยว่า ช่างเป็น ลากของเรา(เสียจริง) จึง(ออก)จากวิหารเข้าไปสู่วิหาร(ออก)จากบริเวณเข้าไปสู่ บริเวณ แล้กล่าวอย่างนี้ คือ เข้าไปยังวิหารและบริเวณนั้น ๆ แล้วเปิดประตู เข้าไปภายใน กล่าวกะภิกษุทั้งหลายว่า ใครยังข้ามไม่พ้นข้าพเจ้าจะช่วยส่งให้ ข้ามพ้น ๆ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เจลย ประโยค ป.ธ. ๘

แปล ไทยเป็นมคร

๑. กมฺมวิปาโก นาม น สกฺกา เกนจิ ปฏฺิพาหิตุํ ฯ เตสุ จ
 ภิกฺขุสุ ปุณฺณชฺชาปิ อตฺถิ โสตาปนฺนสกฺทาคามิอนาคามิจีณาสวาปิ ฯ ตตฺถ
 จีณาสวา อปฺปิสฺสนฺธิกา อิตฺเร อริยสวากา นียตคตฺติกา สุกฺคิปรายนา
 ปุณฺณชฺชานํ คตฺติ อนิยตา ฯ อถ ภควา จินฺเตสฺสิ อิมเ อตฺตภาเว
 จนนฺทราเคน มรณภยภิตา น สกฺกิสฺสนฺติ คตฺติ วิโสธฺเตหํ หนฺตฺต เนสํ
 จนนฺทราคปฺปหานาย อสุภกํ กเถมิ ตํ สุตฺวา อตฺตภาเว วิคตจฺจนฺทราคตฺถ
 คตฺติวิโสธฺนํ กตฺวา สกฺเค ปฏฺิสฺสนฺธิ คณฺหิสฺสนฺติ เอวํ เนสํ มม สฺนฺติเก
 ปพฺพชฺชา สาคตฺติกา ภวิสฺสตีติ ฯ ตโต เนสํ อนุกฺกหาเย อสุภกํ กเถสิ
 กมฺมฏฺฐานสึเสน โน มรณวณฺณสํวณฺณนาธิปฺปาเยน ฯ กเถตฺวา จ ปนฺตส
 เอตทโหสิ สเจ มํ อิมํ อทฺตมาสํ ภิกฺขุ ปสฺสิสฺสนฺติ อชฺช เอโก ภิกฺขุ
 มโต อชฺช เทวํเป ฯ อชฺช ทสาคิ อาคนฺตฺวา อาโรเจสฺสนฺติ อยฺยจ
 กมฺมวิปาโก น สกฺกา มยา วา อณฺเณน วา ปฏฺิพาหิตุํ สฺวาหนตํ สุตฺวาปิ
 ก็ กริสฺสามิ กิเม อนตฺถเกน อนนฺยพฺยสเนน สุตฺเตน หนฺตฺทาหํ ภิกฺขุณํ
 อทฺตสนํ อุปคจฺจามิติ ตสฺมา เอวมาห อิจฺฉามหํ ภิกฺขเว อทฺตมาสํ
 ปฏฺิสลฺลียิตุํ นมฺหิ เกนจิ อุปสงฺกमितพฺโพ อณฺเณตฺร เอเกน
 ปิณฺฑปาตนิหารเกนาติ ฯ อปเร ปนาหุ ปฺรฐวาทววิชฺชนตฺถํ เอวํ วตฺวา
 ปฏฺิสลฺลีนฺติ ฯ ปเร กิร ภควนฺตํ อุปวทิสฺสนฺติ อยํ สพฺพพฺพณฺณ อหํ
 สทฺธมฺมปฺปวรจกฺวตฺตตีติ ปฏฺิขานมาโน อตฺตโนปิ สวเก อณฺเณมณฺเณ
 มาเตนฺเต นิวเรตฺตุํ น สกฺโกติ กิเมณฺณ สกฺกิสฺสตีติ ตตฺถ ปณฺฑิตา
 สทฺธมฺมปฺปวรจกฺวตฺตตีติ ปฏฺิขานมาโน อตฺตโนปิ สวเก อณฺเณมณฺเณ
 มาเตนฺเต นิวเรตฺตุํ น สกฺโกติ กิเมณฺณ สกฺกิสฺสตีติ ตตฺถ ปณฺฑิตา
 วกฺขณฺติ ภควา ปฏฺิสลฺลานมนฺนุตฺโต นยิมํ ปวฺตตี ชานาติ โกจิสฺส
 อาโรยิตาปิ นตฺถิ สเจ ชานนฺนํ อทฺธา นิวเรยฺยาติ ฯ อิทํ ปน อิจฺฉามตฺถ
 ปจฺจเมเวตฺถ การณํ ฯ

๒. อติณณ ตาเรสีติ สัมสารโต อติณณ อิมินา ชีวิตาโวโรปนเน
 ตาเรสี ปริโมเจสีติ ฯ อัย กิร เอติสฺสา เทวตาย พาลาย ทุมเมธาย
 ลทฺธิ เย น มตา เต สัมสารโต น มุตฺตา เย มตา เต มุตฺตาติ ฯ ตสฺมา
 สัมสารโมจกมิลกฺขุ วีย เอวํลทฺธิกา หุตฺวา ตมปิ ตตฺถ นโยเชนตี
 เอวมาห ฯ อถโข มิกฺกลณฺทโก สมณกุตฺตโก ตาวภุสํ อุปฺปन्नวิปฺภิสาริปี
 ตํ เทวตาย อานุภาวํ ทิสฺวา อัย เทวตา เอวมาห อทฺธา อิมินา อคฺเชน
 เอวเมว ภวิตพฺพนฺติ นิฏฺฐํ คนฺตฺวา ลาภํ กิร เมตฺติอาทีนํ ปริกิตฺตยนฺโต
 วิหารเณ วิหารํ ปริเวณเณ ปริเวณํ อุปสงฺกมิตฺวา เอวํ วเทติ ตํ
 วิหารณฺจ ปริเวณณฺจ อุปสงฺกมิตฺวา ทวารํ วิวริตฺวา อนฺโต ปวิสิตฺวา
 ภิกฺขุ เอวํ วเทติ โก อติณฺโณ กนฺตาเรมิตี ฯ
